

Nova sprong achteruit, drukte zich naast Henry tegen de muur en zag dat het een politieauto was, die langzaam voorbijreed.

Opeens flitste het blauwe zwaailicht en stopte de auto een paar meter bij hen vandaan. Nova verstarde. Ze mochten hier niet midden in de nacht door de politie worden ontdekt!

‘Weg hier!’ riep Henry en hij begon te rennen.

Nova sprintte achter hem aan. Pablo stoof tussen hun benen door en ze renden zo hard ze konden in de richting waar ze vandaan waren gekomen.

1

‘Nova, het is tijd.’ Alice’ krullen kriebelden in Nova’s gezicht toen haar moeder zich over haar heen boog.

Nova lag al een poosje klaarwakker in bed, ook al was het pikdonker in haar kamer. Toen ze opstond en de gordijnen een klein stukje opende, viel het zachtroze licht van de vroege ochtend de kamer in.

‘Is Edison er al?’ vroeg ze zacht.

‘Hij wacht op ons,’ fluisterde Alice.

Nova wilde haar rugzak pakken, maar haar moeder pakte haar zacht bij haar pols. ‘Je hoeft niets mee te nemen; we gaan niet buiten de poort.’

Nova wilde zeggen dat het geen goed idee was om vroeg in de ochtend een geheim plan uit te voeren in de toren. De andere leerlingen van het internaat sliepen waarschijnlijk nog. En Horatio, hun leraar en hoofd van de school, lag boven in de toren vast nog heerlijk te snurken. Maar de vele katten die in de toren woonden, ontging niets.

‘Vertrouw me!’ zei Alice.

Ze slopen door de piepende deur en haar moeder liep naar boven, waar de slaapkamers van Nova’s klasgenoten waren. Op de trap doken Ruby en Rick plotseling op. Tweelingkatjes, altijd bereid om kattenkwaad uit te halen.

‘Nova! Alice! Spelen!’ miauwde Rick.

‘Straks,’ fluisterde Alice en ze aaide Rick over zijn kopje. ‘Tonijnbrokjes?’ vroeg ze, en ze hield de katjes iets voor.

‘Mmm!’ spinde Ruby en ze snuffelde aan Alice’ hand.

‘We gaan straks samen iets leuks doen,’ beloofde Alice. Ze legde twee brokjes op de trap en liep door.

Nova volgde haar. ‘Waren dat Hectors brokjes?’ vroeg ze. De kater Hector was altijd al argwanend. Als haar moeder ook nog zijn lievelingsbrokjes aan andere katten ging uitdelen, zou dat niet goed aflopen.

‘Misschien!’ fluisterde Alice met een knipoog. ‘Nu heel stil zijn! Hector is de enige die onze plannen kan verpesten.’

Ze hadden de bovenste verdieping bereikt, waar Horatio’s kamer was. De deur stond op een kiertje voor gasten. Zo noemde Horatio de katten die met hen in de toren woonden. Sommige, zoals Hector, waren veel meer dan gasten. Vaak leek het alsof de katten de baas waren in de toren.

Een grijze kater met witte poten en enorm grote oren liep hun voorbij zonder aandacht aan hen te besteden. Dat was heel gewoon. Behalve Hector zou niemand Nova en

haar moeder bij Horatio verklikken. Wat zei haar goede vriend Edison ook alweer vaak? *Katten stellen geen domme vragen.*

Alice voelde aan de muur van de toren. Nova had geen idee waarom ze dat deed. Ze leunde tegen de koude stenen en probeerde te begrijpen wat haar moeder van plan was.

‘Hier,’ fluisterde Alice. ‘Volg me, maar hou je goed vast!’

Nova zag alleen haar moeders contouren – haar slanke figuur en wilde krullen. Ze leek tegen de muur omhoog te klimmen. Nova voelde aan de stenen. Nu voelde ze het: er zaten kleine uitsteeksels op. Waarom was haar dat overdag nooit opgevallen? Ze greep naar de plek waar haar moeders voet net nog had gestaan en trok zich omhoog.

‘Niet bang zijn,’ hoorde ze Alice van bovenaf zeggen. ‘Je bent er bijna.’

Nova concentreerde zich op de uitsteeksels. En even later was ze boven. Een koele vlaag lucht stroomde haar tegemoet.

Haar moeder pakte haar arm vast en trok haar verder omhoog. ‘Kattenbouwkunst,’ legde ze uit. ‘Je ziet de doorgang in het plafond en de uitsteeksels aan de muur overdag niet, maar ze zijn er wel. Het is een soort optisch bedrog.’

‘Zoals in de muur waarachter het paleis van de koninklijke katten is verborgen?’ vroeg Nova.

‘Precies,’ zei een bekende, melodieuze stem. ‘Grappig dat mensen vaak heel duidelijke dingen over het hoofd zien.

Jullie kunnen nauwelijks de weg vinden in het donker.'

'Edison!' riep Nova. 'Ik heb je gemist. Waar zat je de afgelopen dagen?' Ze liep snel naar de kater toe, die tussen twee kantelen in zat.

'Zia en ik moesten een missie vervullen,' zei hij ontwijkend, en hij begon zijn witte poot te likken. Die was goed zichtbaar, terwijl de rest van zijn zwarte vacht bijna niet te zien was in de schemering.

Pas nu viel het Nova op hoe hoog ze zaten. Achter Edison kon ze het hele terrein van de beroemde Tower of London overzien. Alle gebouwen waren goed zichtbaar in het warm gele licht van grote schijnwerpers. Aan de andere kant was de Tower Bridge in blauw licht gedoopt, dat weerkaatste op de golfjes van de Theems.

'Ik wist helemaal niet dat je op het dak van de toren kon!' riep Nova enthousiast.

Haar moeder sloeg een arm om haar heen. 'Ik heb deze prachtige plek ook pas in mijn tweede jaar gevonden. Jij weet nog niet zo lang dat je een felidix bent.'

Nova kreeg een fijn warm gevoel in haar buik. Ze was een felidix – een kattenbeschermmer – net zoals haar moeder en de andere mensen die in de toren woonden.

'Maar Nova heeft wel meer avonturen beleefd dan alle andere felidix vóór haar,' zei Edison, en hij sprong elegant voor hen op de grond. 'Kunnen we beginnen, alsjeblieft? Zia wacht op me.'

‘Beginnen? Waarmee?’ vroeg Nova nieuwsgierig. Haar moeder had haar nog steeds niet verteld wat voor geheimzinnigs ze van plan was.

‘Laten we het maar training noemen,’ zei Alice. Ze trok een doek uit haar mouw en hield die Nova voor. ‘Wil je me alsjeblieft blinddoeken?’ vroeg ze.

Nova pakte de zachte witte stof aan, ging op haar tenen staan en hield hem voor haar moeders ogen. ‘Jullie vertellen me vast zo meteen waar dat goed voor is,’ mompelde ze, terwijl ze er een knoop in legde.

‘Draai je moeder een paar keer om haar as. Hier in het midden, alsjeblieft. We willen niet dat ze aan de kapotte kant naar beneden valt. Voor katten zou dat geen probleem zijn, maar mensen zijn zo kwetsbaar...’ zei Edison.

Nova had vaak van onderaf tussen de bomen door langs de toren omhooggekeken. Vanaf daar leek het bovenste stuk inderdaad een beetje op een ruïne.

‘Ja, goed zo,’ zei Edison, nadat Nova had gedaan wat hij vroeg. ‘En ga nu opzij, Nova. Anders heb je straks mischien een paar schrammen in je gezicht.’

‘Laten we beginnen!’ zei Alice, die eruitzag alsof ze op een feestje blindemannetje ging spelen.

Nova drukte zich tegen de muur en wachtte.

Edison was naar de andere kant geslopen. Nu kneep hij zijn ogen tot smalle spleetjes, spande zijn spieren aan en sprong in een hoge boog naar Nova’s moeder toe. Nova

hield haar adem in. Maar Alice reageerde bijna meteen. Ze stak haar arm op, terwijl haar andere hand naar de kater in de lucht toe schoot. Ze pakte Edison bij zijn nek en drukte hem tegen zich aan.

‘Het is al goed,’ mopperde de kater. ‘Laat me maar los.’

‘Hoe deed je dat?’ riep Nova. ‘Je kon toch niet zien van welke kant Edison kwam. Hoe is dit mogelijk?’

Haar moeder nam de blinddoek af en keek Nova door-
dringend aan. ‘Edison verried zelf van welke kant hij op me af sprong.’ Ze stak haar hand uit en legde die op Nova’s schouder. ‘Ik heb gewoon zijn gedachten gelezen.’

2

‘Nou, “gewoon” kun je dat natuurlijk niet noemen, Alice,’ zei Edison, die weer aan zijn poot likte. ‘Sommige felidix kunnen in de strijd de bedoelingen van de tegenstander of een bondgenoot doorzien. Begrijp je, Nova?’

Nova schudde haar hoofd. Ze wist dat haar moeder heel goed was in kattenvechtkunst. Maar meneer Marlo, de abessijn-kater die de felidix les gaf in kattengevechten, had nooit iets gezegd over gedachtelezen.

‘Het is een soort instinct, Nova, dat wij felidix kunnen trainen,’ zei Alice. ‘Het is heel handig als we in gevaar zijn. Heb je dat gevoel nog nooit gehad? Alsof je met een kat kunt praten zonder dat jullie iets hoeven te zeggen?’

Nova hoefde niet lang na te denken. ‘Die keer met Fox in het theater!’ riep ze. ‘Toen ze tegen Penelope vocht. Fox wilde dat ik wegliep voordat de andere katten me ontdekten. Het was heel bijzonder, alsof Fox in mijn hoofd met me praatte. En in de gevangenis tijdens de bevrijding van

koningin Quinn is zoiets nog een keer gebeurd.'

Edison en haar moeder keken elkaar aan. Alice glimlachte. 'Dat is precies wat ik bedoel, Nova. Het is belangrijk om die gave te trainen. Die heeft me al vaak het leven gered. Ik stel voor dat jij en Edison vanaf nu elke ochtend samen gaan oefenen.'

'Echt niet!' protesteerden Nova en de kater tegelijk.

Haar moeder lachte. 'Zien jullie wel... jullie zijn het helemaal met elkaar eens. Dat betekent waarschijnlijk dat jullie al met gedachtelezen zijn begonnen.'

Drie uur later zat Nova gapend naast haar beste vriend Henry in de les.

Juf Melonia Bridge, een langharige poes met mooie grote ogen, stoorde zich niet aan Nova's uitvoerige gegeeuw. Dat werd onder katten niet alleen geaccepteerd, maar zelfs erg op prijs gesteld. Het gold als een teken dat je je in hun gezelschap op je gemak voelde. En juf Bridge kon het weten, want die gaf les in kattenetiquette.

'Ben je vannacht soms zonder mij op pad geweest?' fluisterde Henry. 'Ik dacht dat we samen een plan zouden smeden om in de Docklands te komen.'

'Ruik ik alsof ik op pad ben geweest?' vroeg Nova grinnikend. Henry had het beste reukzintuig dat je je kon voorstellen. Niemand kon zijn neus iets wijsmaken.

'Je ruikt in elk geval alsof je Edison hebt ontmoet.' Henry

trok een gezicht. ‘Alsof er sardientjes aan je schouder hangen. En je ruikt ook naar koffie. Zoals de kater...’

‘Zei je sardientjes, Henry?’ onderbrak juf Bridge hem, die trots was op haar uitstekende gehoor. ‘Als we het dan toch over vis hebben, kun je me vast de drie soorten noemen die geschikt zijn als gastgeschenk voor een kat.’

‘Zalm, zeebaars en sardines,’ antwoordde Henry.

‘En wat moet je in geen geval meenemen?’ vroeg juf Bridge.

‘Sinaasappels,’ zei hij.

Juf Bridge huiverde vol walging. ‘Heb ik jullie het verhaal al eens verteld over vrouwe Margarete Summerfield, een felidix ten tijde van koning Archibald de Achtste, die op bezoek ging aan het hof van de koninklijke katten met een wagen vol sinaasappels?’

Nova’s klasgenoten luisterden vol belangstelling. Säid zat intussen te tekenen. Hij maakte zo te zien een schets van juf Bridge. Hij had ook papieren vliegtuigjes gevouwen. Die zou hij waarschijnlijk na de les in de tuin uitproberen met Rick en Ruby, die altijd enthousiast achter zijn vliegtuigjes aan renden. Gustav zat naast Anna. Ze aaiden allebei de zwart-wit gevlekte kater voor hen op tafel.

Nova’s blik dwaalde over de stenen van de gebogen wand van het klaslokaal. Er was de afgelopen weken veel veranderd in haar leven. Haar moeder was terug. Alice woonde nu samen met haar in Horatio’s kleine internaat

in de toren op het terrein van de Tower of London. Samen met de andere leerlingen én een heleboel katten leerde Nova wat het betekende om een felidix, een kattenbeschermers, te zijn.

Haar moeder was ook een felidix. Een heel beroemde.

Ze was de afgelopen jaren in Schotland geweest, om tegen de gruwelijke koning Fergus Finnigan en vóór de bevrijding van de Schotse katten te vechten.

Nova kon nog steeds bijna niet geloven dat haar moeder weer bij haar was. Ze kwam elke avond op Nova's bed zitten, nam haar in haar armen en vertelde haar verhalen over Schotland. Veel van die verhalen waren zo spannend dat Nova daarna niet in slaap kon komen.

Maar Alice was geduldig. Ze aaidde over Nova's haar en hield haar hand vast tot Nova eindelijk in slaap viel, vaak begeleid door het spinnen van het katje Ruby, dat een vaste plek had op Nova's kussen.

Alles had perfect kunnen zijn. De school, de katten, het leven met haar moeder. Maar haar vader zat al weken opgesloten in de Dockland-gevangenis in het zuiden van de stad – ten onrechte! Nova wilde hem bevrijden en de katten hadden beloofd haar te helpen. Maar Horatio en haar moeder hadden Nova verboden haar vader te helpen vluchten.

‘Nova?’ De stem van juf Bridge rukte haar uit haar gedachten. ‘Wat denk jij?’

Nova had geen idee waar juf Bridge het over had. Ruby was op haar schoot gesprongen en miauwde iets wat klonk als *rijstebrij*.

‘Rijstebrij?’ herhaalde Nova aarzelend.

De andere felidix en juf Bridge begonnen te lachen. ‘Nee, Nova,’ zei juf Bridge, ‘de naam van de beroemde hofkat in het paleis was niet Rijstebrij. Zo te horen heeft Ruby bij het ontbijt niet genoeg gegeten.’ De lerares was niet boos, maar keek Nova bezorgd aan. ‘Wil je misschien een poosje gaan rusten?’ vroeg ze. ‘Je ziet er moe uit.’

Nova schudde haar hoofd. Ze had het gevoel dat ze de afgelopen weken al veel te veel had gerust. Zelfs vanmorgen, toen haar moeder zei dat ze haar vaardigheden als felidix moest trainen. Ze kon maar aan één ding denken: ze wilde zo snel mogelijk op pad om haar vader uit de gevangenis te bevrijden. Wat Alice en Horatio ook zeiden.